

קול יהודה פרשת שבוע - פרה עם פניני הפרשה.

בשם ה' נעשה ונצליח • גיליון מספר 193 כב' באדר ב' התשע"ו • עורך העלון : דוד יעקב 502-5005534

מועדי השתיה

הג"ר שלמה סובול נתן רמז נפלא לפסוק שבזמנים אלו מותר ליהודי לשתות יין, ואלו הם:
וּבְנִיף אֶתֶךָ - בעת שאדם מחתן את צאצאיו
בְּבִאֲכֶם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד - בזמן חנוכת הבית.
וּלְהַבְדִּיל בֵּין הַקֶּזֶשׁ וּבֵין הַחֵל - בעת קידוש והבדלה.
וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר - בפורים
וּלְהוֹרֹת אֶת בְּנֵי אֵת כָּל הַחֻקִּים - בעת סיום מסכת.

רמאות בדרכים

פועל עלה בנסיעה על הר גבוה ברוורס. "למה אתה עולה על ההר ברוורס?" שאל הבוס. ענה הפועל: "כי אמרו לי שאין איך להסתובב למעלה". לאחר מכן הבוס רואה אותו חוזר ברוורס, שאל אותו: "למה אתה חוזר ברוורס?" השיב: "רימו אותי, כן היה מקום להסתובב"...

ברוך המבדיל

לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר (יא, מז)

פסוק זה פירשו מרן הבן איש חי ז"ע בדרך רמז, כלל נקוט בידנינו, בשביל לדעת אם החיה טהורה או לאו, עלינו לדעת את סימני הטהרה, באם לחיה יש לה סדק באצבעות הרגלים, אז אין היא טמאה, וזה רמזו בפסוק, כתוב לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר, טמא עולה בגימטריא 50, טהר עולה בגימטריא 214, להבדיל ביניהם 214-50=164 יוצא 164 וגם המילה סדק עולה למנין 164. לסיכום: לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא 50 ל-טָהוֹר 214 יוצא סדק 164 שפתיים ישק.

חשש חליבה

ואת החזיר (יא, ז)

מפני מה קוראים לקמצן בכל מיני כינויים? שכן על פי רוב מי שידו קמוצה זריז הוא ברגליו: "כי מפריס פרסה הוא". להיות מתעסק בענייני ציבור, גבאות, בהליכה לאסוף נדבות - לכך הוא מוכן ומזומן בכל עת, אבל "וגרה לא יגרי" - להוציא אגורה מידו! זאת - לאו!
המגיד מקלם בא יום אחד למינסק לקבוץ שם כסף למטרת צדקה, אבל מצא את עשירי העיר קמצנים ונוקשים. בשבת, שעה שנאספו בבית הכנסת כל פני העיר, עלה המגיד לפני קריאת התורה אל הבימה, חבט על השולחן והכריז: רבותי! אני מכריז ומודיע, שהאיסור של חלב גויים אינו חל על מינסק - למן היום ואילך מותר במינסק לשתות חלב של גויים! ומשראה את הקהל עומד מסתכל עליו בתמיהה, הסביר להם ואמר: כל עיקרו של איסור חלב שחלבו גוי אינו אלא משום חשש, שמא עירב הגוי בחלב זה גם חלב של חזיר, אבל קהילת מינסק אין לה לחשוש מכך, שכן חזירי מינסק אינם מניחים שיהיו חולבים אותם! (מאוצרנו הישן).

פניני הפרשה

יין ושכר

יַיִן וְשִׁכָר אֵל תִּשְׁתֵּה אֹתָהּ וּבְנִיף אֶתֶךָ (י, ט)

כמה וכמה דינים מצינו בשו"ת יין:

- א. מי ששתה רביעית של יין אסור להורות הלכה.
- ב. שתה יין כדי רביעית, אל יתפלל עד שיסיר יינו.
- ג. שתוי יין אינו יכול להיכנס למקדש ולעבוד, אלא אם כן הוא חלל או בעל מום.

בדרך רמז ביאר רבנו בעל הטורים את הפסוק: יַיִן וְשִׁכָר אֵל תִּשְׁתֵּה אֹתָהּ וּבְנִיף אֶתֶךָ - בראשי תיבות של המילים: יַיִן וְשִׁכָר אֵל - ואם שתה כדי רביעית אסור להורות. והטעם הוא כי: תִּשְׁתֵּה - תפלת שיכור תועבה. אֹתָהּ וּבְנִיף - בגימטריא יצאו החללים ובעלי מומין (נפלאות מתורתך).

היין מעיד על עצמו

יַיִן וְשִׁכָר אֵל תִּשְׁתֵּה (י, ט)

ומה נעימים הדברים שכתב בספר לחם לפי הטף (מערכת יו"ד אות יג) [להגה"ק ר' יצחק בוכבזה ז"ע], אשר תיבת יין עצמה רומזת על נח ואשר אירע לו על ידי היין. כי תיבת יין במילוי אותיותיה יו"ד יו"ד נו"ן. האותיות האמצעיות הן שלש אותיות וא"ו, הרומזות על הפסוק שלנו, אשר סיפור נפילתו של נח בא בפסוק בשאלת ואו"ו: וישת מן היין, וישכר ויתגל בתוך אהלה.

האותיות הסופיות במילוי של המילה יין, הם ד' ד' נ', בגימטריא נח. והדבר נפלא שתיבת יין, מורה על הזהירות הנדרשת בשתייתה, וכמכריזה: צא ולמד מה אירע לנח הצדיק, מה נח הצדיק שהקב"ה פִּרְט בשבחו, כך שאר בני אדם על אחת כמה וכמה.

בדילוג לגיהנם

וְגֵרָה אֵינְנָה מַעְלָה טְמָאִים הֵם לָכֵם (יא, כז)

בדילוג ב' אותיות כזה: "וְגֵרָה אֵינְנָה מַעְלָה" תמצא תיבת "גיהנם", שמי שאוכל מאכלות אסורים סופו נופל בגיהנם.

טהרה = עין טובה

וְהַנְּשָׂא אֶת נַבְלָתָם יִכְבֹּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעָרֶב

טְמָאִים הֵמָּה לָכֵם (יא, כח)

פסוק זה רמזו על אדם שתמיד רואה את הרע שיש באחרים והיינו: הַנְּשָׂא אֶת נַבְלָתָם רק את הנבלה שבהם הוא רואה, יִכְבֹּס בְּגָדָיו היינו מידותיו ינקה ע"י לימוד מוסר, ובנתיים טָמֵא תתרחק ממנו עד מתי? עַד הָעָרֶב עד שיהיה ערב ונעים על הבריות, שופט לכף זכות ורואה בעין טובה את זולתו. ואנשים כאלה שאינם מוכנים לתקן מידותיהם טְמָאִים הֵמָּה לָכֵם עדיף תתרחקו מהם. ואפשר לרמוז "נַבְלָתָם יִכְבֹּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעָרֶב טְמָאִים" ר"ת: עין טובה.

אֵת הַגָּמֵל כִּי מַעֲלָה גָרָה הוּא וכו'

וְאֵת הַחֲזִיר כִּי מִפְרִיס פְּרָסָה הוּא וכו' (יא, ד-ו)
 בגמל נקט לשון הוה "ופרסה איננו מפריס". בשפן לשון עתיד "ופרסה לא יפרוס". ובארנבת לשון עבר "ופרסה לא הפריסה".
הוה - יש אדם טמא כעת אך אולי יחזור בתשובה בעתיד ויהיה טהור, ואולי אפילו עתיד להיות גדול בתורה.
עבר - יש אדם היה טמא בעבר וחזר בתשובה ועתה הוא טהור.
עתיד - יש אדם היה טהור וגם כעת הוא טהור אבל עתיד הוא להחמיץ ולטמא עצמו.

כללו של דבר אל תזלזל באיש כי אין אתה יודע מה עתיד לצאת ממנו הגם שכעת הוא טמא וכל שכן אם רק היה בעברו טמא וכעת הוא טהור ומאידך אם אתה טהור עכשיו. אל תסמוך על עצמך עד יום מותך כי לא תדע מה ילד יום ומי לנו יותר מיוחנן כהן גדול ששימש בכהונה שמונים שנה וסופו הפך לצדוקי. ר' מאיר אליהו שליט"א

מחזה תעתועים • סיפור לילי • לשבת

בילקוט מעם לועז מצינו סיפור מאלף ביהודי שהלך למחוזות קינר, והיתה דרכם לעבוד לאש, שחשבה לאלוה. והיו מקריבים עצמם לאש ומשליכים עצמם למדורה, ומאמינים שהמקריב עצמו ניצול מדינה של גיהנם.

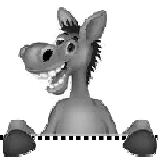
כשהגיע לקינר התארח בבית זקן אחד ונח מעמל הדרך. ביקש להמשיך במסעו, והגיעה שמועה שהדרך משובשת בשודדים וברוצחים המתנפלים על עוברי הדרכים, נוטלים את רכושם ורוצחים אותם נפש. מה עשה, הפקיד את כל רכושו בידי הזקן, בעל האכסניה, כי בני קדר היו ידועים ביושרם ובנאמנותם. לאחר מכן המשיך בדרכו להסדיר את ענייניו בעיר רחוקה, שכן השודדים לא היו פוגעים לרעה בחסרי רכוש. כעבור זמן שב לקינר בכדי ליטול את רכושו ולשוב לביתו, והודיעהו שאותו זקן מת, כי הקריב עצמו קרבן לאש. הלה ביקש מיורשיו את הפיקדון, אמרו לו: איננו יודעים דבר על הפיקדון. החל לבכות ולקונן על רכושו שאבד לו, הרכוש שקיבצו בעמל כה רב, בכתתו רגליו מעיר לעיר ומכפר לכפר, ועתה עלה הכל בתוהו, וישוב לביתו בידיים ריקות, אמרו לו: אל תצטער! המתן שלשה ימים ורכושך ישוב לך. תמה האיש, הסבירו לו כי כך מנהג המקום: כל המקריב את עצמו לאש, שב ביום השלישי לביתו, פוקד את משפחתו לשלום ומצווה על רכושו. המתין שלשה ימים וחיכה. ביום השלישי הופיע הזקן, שמח עם אשתו ובניו, וערך להם צוואה כיצד לנהוג ברכושו שהותיר אחריו. שאלו היהודי: היכן פיקדוני? פנה למגירה, פתחה, והשיב לו את פיקדונו. עמד היהודי תוהה. שאלו: הנכון הדבר שהטלת עצמך לאש? השיבו: נכון. שאלו: מדוע עשית זאת? אמר: כי המקריב עצמו לאש אינו נידון בגיהנם, ומכפרים לו על כל עוונותיו ועתה הניחה לי. חייב אני להיפרד ולשוב למקומי. שאלו: לאן תלך עתה? אמר לו: אני הולך לקצווי ארץ, להפיל את עצמי לגיהנם, ומשם אכנס היישר לגן העדן. אמר לו היהודי: רצוני לילך עמך לראות

כיצד אתה מפיל עצמך לגיהנם. אמר לו: אם תבוא עימי תרצה אף אתה להקריב עצמך. אמר לו היהודי, אמנם צעיר אני לימים, ורצוני להמשיך לחיות, אבל רצוני ולהיווכח ולהחליט על דרכי. היתרה בו: אם אין אתה בטוח בהחלטתך אל תבוא. פנה ללכת והיהודי אחריו....

אמר לו: שוב לאחריך, ענה: באשר תלך אלך. אמר לו: אל תבוא עמי, ענה: מה אכפת לך, איני פוחד, רצוני לראות מה תחבולה היא זו. שאלו: האם אתה יהודי, ענה לו: כן.

אמר לו: אם כן, דע לך, כי איני אדם, אלא שד. ונשלחתי כדי להטעות את הטיפשים העוזבים עבודת אלוקים חיים, אדון העולם, ועובדים לאש. וכשאחד מהם מפיל עצמו לאש, אני בא כעבור שלשה ימים ומתחפש בדמותו, בא לביתו ועורך צוואה כרצונו, ומספר בשבחו ובגדלותו שהפיל את עצמו לאש של גיהנם. ובכך אני טורדם מהעולם הזה ומהעולם הבא. ולא רק כנגדם, אלא כנגד כל עובדי עבודה זרה, יש לנו תחבולות ופיתויים, כמו שנאמר באיוב (יב, כג): **מִשְׁגִּיא לְגוֹיִם וַיֶּאֱבֹדֵם**. אבל על ישראל אין לנו רשות להטעותם, שהם מאמינים בבורא העולם וקיבלו עליהם תורתו ומצוותיו. כמו שנאמר בירמיה (י, טו): **לֹא כְּאֵלֶּה חִלַּק יַעֲקֹב כִּי יוֹצֵר הַכֹּל הוּא**, כלומר, אין חלקם של ישראל עם הגויים, שכן הם מאמינים בה' שיצר הכל.

כיון ששמע אותו יהודי כך שמח והלך לדרכו לשלום. (מעין השבוע)

חמור שונאך...

סיפרו למחודד, שפלוני שונא אותך תכלית שנהא!
 נענה הלא ואמר: כך נאה וכך יאה, שכבר אמרו
"אם תראה חכם - אוהבך הוא, אם תראה חמור-שונאך..."

שנור חכם

שנור אחד היה הולך כל לילה לחתונות לפשוט את ידו, ראו אותו לילה אחד שהתחיל לפשוט את שתי ידיו בבת אחת. שאלו אותו חבריו: למה התחלת לפשוט את שתי ידיך? ענה השנור: **ראיתי שהעסק הולך לי טוב והחלטתי לפתוח עוד סניף...**

פתגם השבוע:

אם תזכר את בוראך בשלוותך תמצאנו בעת צרתך...

